Δὲν ἔχουσι γνῶσιν τοῦ Ταλμοὺθ, οὐδὲ τοῦ δευτέρου νασῦ, διατηροῦσι δὲ τὰ ἀρχαῖα ὀνόματα, ἅτινα ἦσαν ἐν χρήσει κατὰ τὰς περιπλανήσεις καὶ ἐπὶ πῶν ἡμερῶν τῶν πρώτων βασιλέων τοῦ Ἰούδα καὶ τοῦ Ἰσραήλ. Τηροῦσι τὴν μωσαϊκὴν διάταξιν κἀθ' ἣν ὁ ἀδελφὸς ὀφείλει νὰ νυμφευθῇ τὴν γυναῖκα τοῦ ἀποθανόντος ἀδελφοῦ, προσέτι δὲ καὶ πολλὰ ἄλλα ἔθη τῶν ἀρχαίων Ἰουδαίων.

Ὁ ΦΟΣΚΟΛΟΣ

Πρὸ κειμένη εἰκὼν παριστᾷ τὸν τάφον τοῦ περιφήμου ποιητοῦ καὶ διαπρεποῦς συγγραφέως Φοσκόλου, τοῦ ὁποίου χάριν τῶν ἀναγνωστῶν τῆς «Ἀθηναΐδος» δίδομεν συντόμον βιογραφίαν.

Ὁ Φοσκόλος υἱὸς τοῦ ἰατροῦ Ἀνδρέου Φοσκόλου ἀνδρὸς τῶν τὰ μάλα πεπαιδευμένων τότε καὶ τῆς Ἀδαμαντίας τὸ γένος Σπαθῆ ἐγεννήθη ἐν Ζακύνθῳ τὴν 22 Ἰουνίου τοῦ 1777· ἐξεπαιδεύθη δὲ ἐν Ἰταλίᾳ (1794) καὶ ἐσπούδασεν ἠθικὴν, πολιτικὴν, μεταφυσικὴν καὶ θεολογίαν. Ἰδίᾳ, ὡς φαίνεται, ἠσχολήθη εἰς τὴν μελέτην τῶν ἀρχαίων Ἑλλήνων καὶ Λατίνων ποιητῶν καὶ συγγραφέων, τῶν ὁποίων καὶ πολλὰ ἔργα μετέφρασεν ἐν ἡλικίᾳ 17 ἐτῶν. Τότε μετέφρασεν ὠδὰς ἑξέτων τῆς Σαπφοῦς καὶ τοῦ Ἀνακρέοντος, εἰδύλλια τοῦ Θεοκρίτου καὶ διάφορα τῶν περιφημοτέρων Λατίνων ποιητῶν. Ἡ πρώτη δημοσιευθεῖσα ποίησίς του εἶνε ὁ Σταυρός, γραφεῖσα διὰ νέαν, ἀφιερωθεῖσαν εἰς τὴν λατρείαν τοῦ Ὑψίστου. Κατὰ τὸν αὐτὸν χρόνον ἤτοι δεκαοκταετὴς ἔτι ὢν, ἔδωκεν εἰς τὸ θέατρον Ἁγίου Ἀγγέλου τῆς Βενετίας τὴν πρώτην του τραγῳδίαν τὸν *Θυέστην*, διδαχθεῖσαν τὴν 24 Αὐγούστου 1796. Ἐν ἔτος βραδύτερον εἰς ἡλικίαν μόλις εἰκοσαετῆ ἐποίησε τὸν *Αἴαντα* καὶ τὴν *Ῥισιάφραν*. Ταῦτα ἠκολούθησε σειρὰ ὅλη διαφόρων ποιήσεων καὶ συγγραφῶν, θαυμαζομένων διὰ τὴν χάριν τοῦ λόγου, τὴν λεπτότητα τῶν κρίσεων, καὶ τὴν δύναμιν τῶν ἐπιχειρημάτων. Πάντα τὰ ἔργα τοῦ Φοσκόλου εἶνε πλήρη ἐνθουσιασμοῦ, εὐγενείας καὶ γενναιότητος καὶ διδακτικώτατα· οὐδὲν ἔγραψε χάριν κερδοσκοπίας ἢ συμφέροντος ἔγραφεν, ἐμπνεόμενος πάντοτε ἀπὸ ὑψηλῆς καὶ ἁγίας τινὸς ἰδέας, χάριν φιλανθρωπικοῦ τινος σκοποῦ, κατὰ πᾶσαν αἰσθήματα τοῦ τέλος, τὰ ὁποῖα ἦσαν εἰλικρινῆ, γενναῖα, χριστιανικώτατα. Διὰ ταῦτα ὅθεν καυχᾶται ἡ πατρίς του καὶ ὑπερηφανεύεται ἐπ' αὐτῷ ἡ Ἰταλία.

Ὑπὲρ τῆς Ἰταλίας εἰργάσθη ὁ Φοσκόλος πλειότερον παντὸς ἄλλου· ὑπὲρ τῆς ἐλευθερίας αὐτῆς ἔγραψε τὸν πρὸς τὸν Σωτῆρα Ναπολέοντα ὕμνον του, ὅταν οὗτος ἐπυρίακετο εἰς τὴν ὑψίστην βαθμίδα τῆς δόξης, χαράττων τὴν ὁδὸν, ἣν αὐτὸς ὤφειλε νὰ ἀκολουθήσῃ περὶ τῆς Ἰταλίας πρὸς εὐδαιμονίαν τῆς δεσποπαθούσης ἐκείνης χώρας, καὶ δίδων ἐναργὲς δεῖγμα τῶν αἰσθημάτων του, κατεστάχθη εἰς τὴν *Ἰταλικὴν Λεγεῶνα*, ἣν ἀπέτελε τὸ ἄνθος τῆς Ἰταλικῆς νεολαίας. Ἐπολέμησεν ὑπὸ τὸν ἔνδοξον Μασσέναν ὡς ἥρως καὶ διεκρίθη διὰ τὴν καρτερίαν καὶ μεγαλοψυχίαν του εἰς τὴν πολιορκίαν τῆς Γενούης, μετὰ τὴν ἅλωσιν τῆς ὁποίας, ἀκολουθῶν τὴν σημαίαν του, ἦλθεν εἰς τὴν Γαλλίαν· ἐκεῖ ἐξέδωκεν ὡλὴν σύντομον τελειοτέραν πάσης λυρικῆς ποιήσεώς του, ἣν ἐνέπνευσεν αὐτῷ ἅμαξων περιοῦσας γενναίως μαχομένης κατὰ τὴν ἔνδοξον ἀποχώρησιν τῆς φρουρᾶς τῆς Γενούης.

Ἐπανελθὼν ἐκ τῆς Γαλλίας μὲ τὸν βαθμὸν λο-

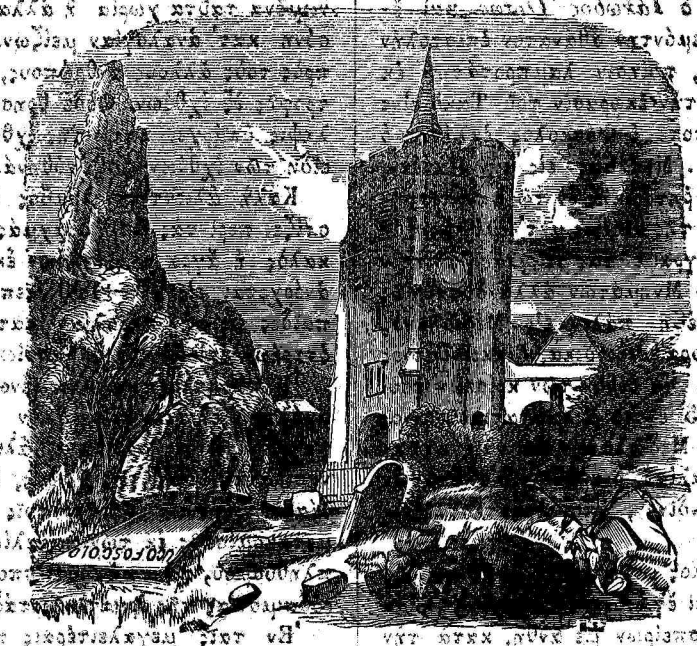

Ὁ Τάφος τοῦ Φοσκόλου.